

[Bernhard Baunsgaard.]

politikere er det naturligvis velgørende modsat, at kristeligt folkeparti udtaler en sådan tillid til den til enhver tid siddende kulturminister, som må ligge bag lovforslaget, men desuagtet mener vi ikke, det er noget godt forslag, og vi kan ikke støtte det.

Vi mener ikke, at det er tiden til, at man skal afskaffe den frisindede lovgivning, vi så nylig i enighed gennemførte i folketinget, fordi Thorsen i en beklageligt provokerende agitation for sin film har såret andre mennesker i de følelser, de selv sætter så højt. For åndsfrihed er jo ikke først og fremmest en frihed til tøylesløst at forhåne andres meninger og følelser, åndsfrihed er en frihed til at bringe sine egne meninger frem. Det giver den gældende lov god mulighed for, og derfor skal den bevares uagtet det beklagelige, der skete.

Må jeg sige om kulturministerens ord før, som jeg lyttede med stor opmærksomhed til, at jeg var meget glad for den første del af ministerens indlæg, hvori der blev sagt, at man ikke kunne støtte det foreliggende lovforslag. Derimod føler jeg mig ikke rolig ved den sidste del af ministerens indlæg. Ministeren talte dér om, at man måske kunne komme frem til, at kammeradvokaten skulle spørges og give en udtalelse, og at det skulle være ændringen i den gældende lov. Nej, det går ikke. Kammeradvokaten er en af regeringen ansat embedsmand og er ansvarlig over for regeringen. I slige sager har vi domstolene til at træffe afgørelse, hvis der er noget galt.

Ministerens ord om forretningsordenen om, at filmen skal være bestemt til offentlig fremvisning, var det eneste, jeg i dette afsnit kunne gå ind for. Det er en naturlig forudsætning, når man giver støtte til produktion af en film, at den skal være bestemt til offentlig forevisning, og hvis ministerens ændringsforslag eller henstilling til sin tid alene vil gå ud på dette, at der i forretningsordenen står, at det skal være en forudsætning, kan vi da godt tale om det.

Det glæder mig, at de ordførere, der hidtil har været oppe, så klart er gået imod lovforslaget. Der har jo været — og det vil jeg gerne sige i anledning af den bemærkning, som den socialdemokratiske ordfører kom med — bl. a. socialdemokrater, der er blevet slemt slappe i knæene ved det røre, der har

været, og som øjensynlig har gjort Hørups ord til sande, at netop denne slags sager har en enestående evne til at gøre helte til skræddere.

Gerda Møller (KF):

Jeg må bekende, at jeg tilhører et parti, som ikke er blevet slemt slappe i knæene i denne sag. Under hele det postyr, der var i forbindelse med Jens Jørgen Thorsenprojektet, tror jeg, der var mange mennesker, der ligesom jeg spurgte sig selv: hvad er filmkunst egentlig? Det står der nemlig ikke ét ord om i den lov, der ligger til grund for det lovforslag, der ligger på bordet i dag, loven om film og biografer, og alligevel er det en af hovedbetingelserne for ydelse af garanti til et filmprojekt, at filmen er af kunstnerisk værdi. Filmens moralske eller religiøse indhold eller livssyn er i denne sammenhæng ikke afgørende. Det er bekræftet såvel af den tidligere kulturminister som af filminstitutets formand, hr. Harder Rasmussen.

I det pressemøde, der var engang i september måned, udtalte hr. Harder Rasmussen, at bestyrelsen er afskåret fra at tage hensyn til politiske, religiøse og moralske omstændigheder, og han sagde videre, at det er filmlovens formål og dermed bestyrelsens opgave at sikre den filmiske ytringsfrihed.

Men hvem er så ansvarlig for, vil jeg gerne have lov at spørge, om en film også er etisk eller moralsk forsvarlig? For det kan da ikke være sådan, at blot en film er kunstnerisk, er der ingen ende på, hvor dybt man kan krænke andre mennesker og deres religion og samtidig få statsstøtte.

På baggrund af statsgarantien til Jens Jørgen Thorsens Jesusfilmprojekt diskuterede den konservative folketingsgruppe allerede i sommeren 1973 hele det problem. Vi tog afstand fra den bevilgede statsgaranti til en film, der ville give en pornografisk fremstilling af Jesus, og vi opfordrede daværende statsminister Anker Jørgensen til at få statsstøtten trukket tilbage. Vi bad også filminstitutets bestyrelse om at tage sagen op til ny vurdering, og endelig foranledigede det daværende medlem af vores folketingsgruppe, fru Ellen Strange Petersen, et samråd i kulturudvalget med daværende kulturminister Niels Matthiasen for at få undersøgt, om ministeren virkelig ikke kunne